

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

การภาวนามีมหาคุณอย่างลึกลับ

เมื่อวานก็เอาของไปแจกลงที่ด่านสองด่าน ด่านที่เคยไป พอดีเราไปนั้นเห็นพวกหล่มสักเขามารออยู่ที่นั่น มารออยู่ด่านสุดท้าย เขามาในงานนี้เขาทราบว่าเราไปแจกของทุกเดือน ไปแจกของที่ด่านทุกเดือนมานานแล้ว แต่เขาไม่ทราบว่าเคยไปวันที่เท่าไร ๆ เราก็บอกเราไม่แน่นอน แล้วแต่โอกาสเราในช่วงเดือนนั้น ส่วนมากก็มักจะเป็นปลายเดือน แล้วก็ไม่น่าจะว่างั้นแหละ เราว่างเมื่อไรเราก็ไป เขาอยากทราบเวลาเราไป เราไปวันที่เท่าไรเขาอยากทราบ เราก็ไม่ตอบ เฉย คิดว่าเรื่องอย่างนี้จะอยากทราบกันจำนวนมาก เราจะแบ่งให้คนเดียวไม่เหมาะ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ตอบเสียเลย

พอไป โอ้ย เขามารออยู่นั้นแล้ว อ้าว รู้ได้ยังไงนี่ แล้วทราบได้ยังไงว่าเรามาที่นี่ เขาโทรมาบอก อ้อ ถ้างั้นถึงจุมุกดีซิพวกนี้ หมาแถวนี้ไม่มีสักตัวเดียวเลย เป็นยังไง สู้จุมุกพวกนี้ไม่ได้ เราว่างั้น เขาขอทราบว่าเราไปเมื่อไร วันไหน เขาทราบเขาจะมารอที่นั่น ว่างั้น ที่ด่านสุดท้าย ด่านสุดท้ายถ้าเราจำไม่ผิดว่าเป็น ๓๔ กิโลเมตร คือจากด่านนั้นไปถึงหล่มสัก ๓๔ กิโลเมตร ไปจากนี้เราไม่แน่ ไม่น่าจะถึง ๒๐๐ ละมั้ง จากนี้ไปถึงด่านสุดท้าย ไปไหนเราก็กำหนดไว้แต่มันลึ้ม มันน่าจะถึง ๒๐๐ เพราะมันทางจากนี้ไปถึงด่านสุดท้ายตั้ง ๒ ชั่วโมง ๓๕ หรือ ๔๐ ดูเหมือนจะไกลกว่าบ้านแพ่งด้วยซ้ำ เพราะทางก็ดีพอ ๆ กัน ถ้าวัวขึ้นเขาทางก็ดีอีกขึ้นเขา ไม่ได้เขาสูงอะไรนะ มันจะพอ ๆ กันละบ้านแพ่งเวลา เราดูเวลา ทางนั้นไกลกว่าบ้านแพ่ง (ไกลกว่านิดหน่อย)

กฐินของวัดป่าเขาเขียว อำเภอศรีราชา ชลบุรี .ซึ่งพระพุทฺธเป็นเจ้าอาวาส ได้ขอถวายเข้าโครงการช่วยชาติทั้งหมด คุณชายป้อมเดินทางไปรับที่วัดป่าเขาเขียวไว้เรียบร้อย แล้วเมื่อวันที่ ๑๔ มีดังนี้ เงินบาท ๑๐๐,๐๐๐ บาท ดอลลาร์ ๑,๒๕๕ ดอลลาร์ ทองคำน้ำหนัก ๑ กิโล ๒ บาท ๘๖ สตางค์ พากันสาธุนะ (สาธุ) กองบุญนี้กระเทือนเข้าประเทศไทยของเรา คลั่งหลงของเรา ในนามของคนทั้งประเทศ เพราะฉะนั้นจึงควรอย่างยิ่งที่อนุโมทนา นี้ละที่ว่าความร้าวรานกันทำลายอันนี้ให้แตกเข้าใจใหม่ ความพร้อมเพรียงของคนทั้งชาติแตกกระจายไปเลย ความร้าวราน เพราะฉะนั้นเราจึงไม่เสริม เรื่องเหล่านี้เป็นภัยมาก

ก็อย่างเทศน์เมื่อวานเห็นไหมละ มันยุมันแห่ก่อกวน เมื่อเช้าวานเป็นยังไง ถึงขนาดซัดหัว หัวใครก็ไม่ทราบ หัวพระก็มี ซัดเมื่อวานเทศน์ เรื่องราวมันลงนั้นแหละ ลง

ไปไหนมันไม่รอ ผาง ๆ เลย เราจะพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังดังที่พูดมานี้แหละ นี่ละภาษาธรรมท่านทั้งหลายฟัง เราไม่เคยเห็นว่าอะไรสูงอะไรต่ำเหนือธรรมไปได้ เข้าใจไหม ธรรมเอามาแสดงได้หมด ข้อเปรียบเทียบธรรมไม่ถือว่าต่ำว่าสูง ข้อเปรียบเทียบเข้ากันได้ เข้ากันได้แล้วไปได้เลย ไม่ว่าอันนี้ต่ำเอามาเปรียบเทียบไม่ได้ ไม่ได้อย่างนั้น

มันต้องหาตึกสูง ๆ มาเทียบ ใครจะขึ้นจรวดดาวเทียมได้พอจะเอาลงมาเทียบ ใช้ไหมล่ะ เรามียังไงความจริงมันมีอยู่ทุกแห่ง ดาวเทียมก็มีเราเทียบได้ ถานขี้มันมีเหตุมีผลที่ควรจะเทียบเทียบได้ ถ้าเทียบไม่ได้ไปชี้ใส่มันทำไม เอาตรงนี้ชี้ เข้าใจหรือ ก็รู้ว่ามันเป็นถานแล้วไปชี้ใส่มันทำไม แน่ะ มันเทียบได้อย่างนั้นเองละ เหตุผลกลไกมีอยู่ เราจึงพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเสียเราจะตาย ภาษาธรรมะที่เราออกนี้เป็นภาษาธรรมล้วน ๆ เราไม่มีคำจำกัดเพื่อสกปรกเราไม่มี ข้อเปรียบเทียบอะไรจะสูงต่ำไปเรื่อย ๆ เหมือนเราเดินทางสูงต่ำขึ้นเขา ขึ้นลงไปไหนไปได้เลย ทางเดินอยู่ที่นั่น

อันนี้ก็เหมือนกัน การพูดนี้เราไม่ได้พูดเพื่อความแตกร้างซึ่งกันและกัน เพื่อความฉิบหายวายปวง นั่นไม่ใช่ภาษาธรรม พูดเพื่อความดีความดีทั้งนั้น อันนั้นมาผสม อันนี้มาผสมเป็นของดีขึ้นมา เอา นั่น เท่าที่ผ่านมานี้ก็ไม่เห็นใครพูดอย่างนี้ พูดตรง ๆ อย่างนี้ เราก็ผ่านทั่วประเทศไทยเราแล้ว คำพูดเช่นนี้ก็ไม่มี มีแต่ลูปหน้าปะจุมุก ๆ หลีกไปนั่นไปนี่ ให้กิเลสมันส่งอายุนี้เข้าไปแตะมันไม่ได้ นี่ฟาดพังเลย ดีไม่ดีถ้าไม่ตั้งตัวหงายหมาเลยกิเลสเข้าใจไหม ใส่มันอย่างนั้นชี้

นี่ละภาษาธรรม เราปฏิบัติมาอย่างนี้ เราไม่มีสูงมีต่ำ เอามาเป็นข้อเปรียบเทียบแก้ไขได้หมดทุกอย่าง เดินตามนี้ที่ผ่านมา ๆ การแสดงออกจึงออกจากนี้ไม่ออกจากไหน ออกจากนี้ ไม่มีอะไรสูงอะไรต่ำในโลกอันนี้ ธรรมเหนือหมด ๆ ก้าวเดินตามธรรมไปเรื่อย ๆ ๆ ใครจะว่าอะไรเราไม่สนใจ เพราะเราสนใจกับธรรม แสดงธรรมเพื่อประโยชน์แก่โลก ใครจะยึดได้แคไหนก็เอา ไม่ยึดก็เป็นกรรมของสัตว์ ก็เป็นเรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรา เราสงเคราะห์ด้วยความเมตตาล้วน ๆ

(หลวงตาสอนศิษย์ที่นั่งข้างหน้า) ไ้สองมือนี่มัดติดกันไว้สักหน่อยนะ ติดกันไว้แล้วมือนี่ก็ไปติดกันไว้ แล้วมัดติดมือกันทั้งสี่มือ มันตึกตึก ๆ อยู่ตลอดเวลาเรามองอยู่ทุกวันนะ มันอย่างนี้ ๆ อยู่ไม่เป็นสุขสองตัวนี้ แล้วมานั่งเทอเลอยู่ตรงหน้านี้เสียด้วยนะ แล้วมาอยู่กับนี้ด้วยมันจ้อนี้ ตั้งแต่อยู่หลัง ๆ มันยังรู้ ทำไมมันจะไม่รู้เห็นอยู่ต่อหน้านี้ ยิกแย็ก ๆ อยู่ไม่เป็นสุข มาอะไร มาสอนวิชาลิงให้พวกนี้ พวกนี้เขาไม่เป็นลิงสอนยังงี้ก็ไม่เป็นลิง

ถ้าเป็นลิงนี้ไม่ต้องสอนก็บอกกันได้ รู้กันได้นี้ เห็นไหมดึกแต่ก ๆ ใส่กัน ลิงด้วยกันเข้าใจ
ใหม่ ไม่ต้องสอนมันก็รู้ ถ้าเป็นคนเขาไม่เป็นลิงเขาไม่เป็น เป็นอย่างเรา

ภาษาธรรมจะไม่มีในโลกเวลานี้ นะ มีแต่เรื่องภาษากิเลส กิริยาของกิเลสเหยียบย่ำ
ทำลายทุกแห่งทุกหน แม้ที่สุดในวัดวาพระเณรจนจะไม่มีเหลือ ถูกกิเลสเหยียบแหลก ๆ
ตีมันเสียบ้างซิจะว่าไง ธรรมไว้เพื่อตีกิเลส ธรรมไม่ใช่เพื่อตีธรรม ธรรมเพื่อตีกิเลสซึ่งเป็น
ข้าศึกของธรรม อะไรผ่านเข้ามาเป็นข้าศึกก็ใส่เข้าไปเปรี้ยง ๆ เลย อย่างนั้นถึงเรียกภาษา
ธรรม พูดแล้วจะมาวิตกวิจารณ์ว่าได้พูดหนักไปเบาไปไม่มี ถ้ามีอย่างนั้นอย่าพูด นั่นมัน
บอกแล้วในจิต อะไรที่ไม่ควรจะรู้ในจิตแล้วก่อนจะออก จะรู้ในจิต ๆ แล้วก่อนจะออก ๆ
ควรไม่ควรมันจะรู้ของมัน กลั่นกรองของมันเสร็จแล้วออกในปัจจุบัน ๆ ไปเลย จบแล้ว
ใครจะว่าอะไรก็ตามหมดพร้อมกันเลย ไม่เป็นอารมณ์

วันนี้ไม่มีทางอินเตอร์เน็ตถามปัญหามา นะ (ไม่มีครับ) ก็เริ่มมีปัญหาถึงจะเป็นพื้น
ๆ ก็ตาม ก็ดีอยู่ เพื่อให้ผู้ปฏิบัติได้ยึดเป็นคติ เวลาถาม-ตอบปัญหากัน ให้ได้เป็นคติบ้าง
ถ้ามีปัญหาหลายประเภทการตอบมันก็หลายประเภทแบบเดียวกัน ถ้าไม่มีเลยก็ไม่ทราบจะ
ตอบยังไง เราจึงได้พูดว่าการเทศนาว่าการในคราวนี้ถึง ๕-๖ ปีเข้ามานี้บกพร่องอยู่ที่การ
ถามการตอบปัญหา เราก็มอง ถ้ามีการถามการตอบปัญหาจะสมบูรณ์ในการเทศนาว่าการ
สอนโลกคราวนี้ เราวางั้น เพราะอันนี้บกพร่อง เรื่องปัญหาของเล่นเมื่อไร ผู้สำเร็จเป็น
อรหัตผล อรหัตภูมิอยู่ในขณะที่ถาม-ตอบปัญหามี ไม่ใช่ไม่มี มี ปัญหาเป็นธรรม ออกมา
สะดุดใจก็ผางเลยได้เลย นั่นเป็นอย่างนั้น

พี่น้องทั้งหลายให้สนใจทางด้านจิตตภาวนานะ ให้เปิดขึ้นมาหน่อย พุทธศาสนาจะ
เด่นในหัวใจสัตว์โลกเรา ถ้ามีการภาวนาแล้วจะเด่น ถ้าไม่มีการภาวนาแล้วพุทธศาสนาก็ไม่
มีความหมายเต็มเม็ดเต็มหน่วยแหละ ถ้ามีการภาวนาแฝงกันเข้าไป ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็น
การเสริมกันให้ดีขึ้น การภาวนามีมหาคุณอย่างลึกลับอยู่ในจิตตภาวนา ยิ่งจิตได้มีความ
สงบร่มเย็น มีหลักมีเกณฑ์เข้าเท่าไร ความเคลื่อนไหวของผู้ที่มันจะบอกในตัวเอง สอนใน
ตัวอยู่ในจิตนั่นแหละ จิตจะกระซิบไม่เป็นคำ ๆ ก็ตาม ความรู้สึกว่าจะไม่ควรจะออก ๆ อยู่
ในนั้นละ สติก็ดี ทำอะไรไม่ค่อยผิดพลาด

คนมีจิตตภาวนาทำความสงบเย็นต่อจิตใจด้วยการภาวนาแล้ว หน้าที่การงานทุก
อย่าง เริ่มต้นตั้งแต่การสร้างคุณงามความดี เช่นการให้ทาน พิธีพินันในเรื่องทานทุกสิ่งทุก
อย่าง มันหากเป็นเองอยู่ในนั้นแหละ แล้วทำให้ซึมซาบไปถึงศีล ถึงคุณงามความดีอย่างอื่น

ชิมซาบไปเรื่อย ๆ ให้มีความแน่นหนามันคงหรือละเอียดลอมากขึ้น ๆ จากจิตตภาวนาที่มีหลักพอแสดงผลออกได้แล้ว ก็จะแสดงขึ้นมาอย่างนั้น

พอพูดอย่างนี้ก็ทำให้เราระลึก นี่ไม่ใช่ตัวตนะ มันเป็นอย่างนี้ละ เดินจงกรมกลางวัน อยู่บนภูเขาดอนป่าฯ แล้วจะมาที่พัก เดินมาๆ มาถึงหินมันลงไปอย่างนี้ มันมีใบไม้อยู่ข้างบน เราเหยียบลงไปนี่ พอก้าวลงจะเหยียบ มันบอกยากนะ มันหากรู้ กระจุกใจนั้นแหละ ทางนี้ก้าวลงแล้วจะไม่เหยียบไม่ได้ มันจะต้องได้เหยียบละ แต่ความระวังขึ้นมาพร้อมแล้ว พอเหยียบปั๊บมันลื่น ทางนี้ก็ลง ลงใส่หินนั่น หินหนามเสียด้วยนะ ลงพาดใส่หิน เหมือนหนามทุเรียนนะ หหมดเลย แต่หัวไม่ถูกพื้นเพราะระวัง อย่างนี้เป็นต้นนะ ไม่ได้บอกมันหากเป็นเอง พอก้าวลงจะเหยียบ อันนี้เตือนแล้ว คำว่าเตือนมันพูดไม่ถูก มันภาษาธรรม ภาษาคิด เข้าใจไหม ระวังเดี่ยวนั้นเลย ทั้ง ๆ ที่มันจะลงแล้วแหละ เราห้ามอะไรไม่ได้แล้วมันจะลงแล้ว ทางนี้เตือนไว้เลยลงด้วยความระวัง เพราะฉะนั้นเวลาลงแล้วมันเหยียบ ผิงอย่างนี้เลย ใบไม้ลื่นไปอย่างนั้นเลย แบบไม่มีท่า ถ้าธรรมดาหัวนี้ถูกพื้น ดีไม่ตีตายอยู่ บนภูเขาก็ได้ พอเหยียบปั๊บมันก็ลงหมดทั้งตัว เหมือนท่อนฟืน ลงอย่างนี้เลย ลงนี้หมดเลย หินเป็นหนามๆ ปักนี้เสียดสาตเต็มไปหมด แต่หัวไม่ถูกพื้นเพราะระวัง ถ้าลงไปถูกนั้นก็หมดเลยละหัวเรา กับพื้นหนามๆ แข็งๆ หินนั่น นี่เป็นต้นนะ

สุดท้ายเสียดมันไหลออกหมด มือเซี่ยยังงี้ก็ไม่ได้ ก็เอาผ้าอังสะออกมากวาดๆ แล้วเอาผ้าอังสะพันเลย ไปกุฎิไปถ่ายผ้าถ่ายอะไรใหม่ นี่เป็นต้นนะ อย่างนี้ละความเป็นของจิตมันพูดยาก หากเป็นดังที่ว่านี้ ไม่งั้นดีไม่ตีตายไปเลย เพราะมันหินดาน เป็นหนามเสียด้วย พอลื่นปั๊บมันลงเหมือนซุงทั้งท่อน ลงหมดตัว ขาไปโน้นหมดแล้ว ทางนี้ลง แต่มันก็ลงได้เฉพาะอันนี้ หัวไม่ยอมลง ก็ผ่านไปได้ เจ็บแต่ไม่เป็นไร เสียดสาต อู้อยู่ เป็นหนามๆ เหมือนหนามทุเรียนปักเต็มไปหมดเลย

นี่เราพูดถึงเรื่องการภาวนา มันมีแปลกอยู่ในนั้นละนะการภาวนา มีอะไรๆ ผิดถูกชั่วดีจะเป็นลักษณะ ถ้าเป็นหยาบก็สะกิด ละเอียดกว่านั้นไม่ว่าสะกิด แต่รูปร่างนั้นเถอะ สรุปลงแล้วว่าเตือนว่าบอกว่าอะไรอยู่ในนั้น ละเอียดก็รู้ พูดเป็นภาษาอะไรไม่ได้ อย่างหนึ่งก็เตือน หยาบออกมาก็เตือนก็บอก อย่างละเอียดกว่านั้นไม่เตือนไม่บอก หากรู้ เป็นอย่างนั้นละ การภาวนาละเอียดเท่าไรยิ่งรู้อยิ่งเตือนเข้าไปเรื่อย ความเคลื่อนไหวเจ้าของเป็นยังงี้ๆ ทางนั้นจะเตือนเรื่อย ๆ เตือนอย่างละเอียดลอม เป็นลักษณะชิมซาบ ความเตือนก็แบบลักษณะชิมซาบ ละเอียดอย่างนั้น นี่ละการภาวนา ทุกอย่างมันถึงดีไป คนมีการภาวนา

มีจิตสงบเย็นใจ แล้วจิตมีความผ่องใสขึ้นไปเรื่อยๆ แล้ว อันนี้ยิ่งจะแสดงออกเรื่อยๆ การทำงานทุกอย่างนี้จะราบรื่นดีงาม ผิดปรกติกับเราที่ไม่เคยภาวนาอยู่มากทีเดียว

การทำบุญให้ทานทุกอย่างมันจะละเอียดไปตาม ภายในจิตนี้ละพาให้ละเอียด การให้ทานก็ละเอียดล่อ เลือกเฟ้น อะไร ๆ พินิจพิจารณา เป็นไปด้วยความเต็มใจๆ ผลแห่งทานก็ยิ่งมากขึ้นๆ เรื่องหมუნเข้าไปหาศีลหาธรรมส่วนละเอียดมันเป็นของมันอยู่แล้ว ทีนี้เราไปทำหน้าที่การงาน ทำอะไรผิดถูกชั่วดี มันจะเตือนอยู่ในใจ ไม่ควรรู้อะไรๆ ไม่ทำ ไม่จำเป็นจะต้องหาใครมาบอก มันหากเป็นของมันอยู่ในนั้นแหละ ควรไม่ควรๆ บอกอยู่ในนั้น นี่ละการภาวนามีผลได้หลายทาง นอกจากทำจิตให้สงบเย็นใจเป็นสารประโยชน์แก่จิตใจ แล้วยังเป็นสารประโยชน์แก่หน้าที่การงานของเราทั่วๆ ไปอีกด้วย

พุทธศาสนาเลิศเลออยู่ที่จิตตภาวนา จากนั้นก็แตกกิ่งแตกก้านออกไป จิตตภาวนาเป็นสำคัญมากที่สุด ยิ่งจิตมีหลักมีเกณฑ์เท่าไรก็ยิ่งมีความสว่างภายในใจ ใครเห็นไม่เห็นก็ตาม อันนี้มันจำอยู่ในตัว ไม่ได้สนใจว่าจะเอาใครมาชม เอาใครมาติ จะเอาใครมาเป็นสักขีพยาน พออยู่นี้หมดเลย รู้เห็นอะไรนี้พอๆ ท่านว่า สนฺทิฎฐิโก ๆ ประกาศอยู่ในตัวเสร็จเลย นี่ละการภาวนา เวลาถึงขั้นอัศจรรย์จริงๆ มันมีในตัวของคนๆ นั้น จิตนี้การฝึกกรรมทานก็คือว่า ชักฟอกหรือชะล้างสิ่งไม่ดีทั้งหลาย นั่นละตัวเป็นภัย ตัวแสดงอาการต่างๆ พาเจ้าของให้เสียผู้เสียคน คือที่มันครอบอยู่ในจิต ล้วนแล้วตั้งแต่ยาพิษ ตั้งแต่ภัย มหาภัยครอบอยู่ในจิต ตัวจิตนั้นแสดงออกไม่ได้

ทีนี้เวลาชักออก กระจ่างออกไปเรื่อยๆ เลยสว่างใสออกเรื่อย จนกลายเป็นความอัศจรรย์ขึ้นมา อยู่ที่ไหนเป็นอย่างนั้น อัศจรรย์ พอตัวอยู่กับใจดวงเดียว ไม่สนใจกับอะไรเลย ไม่มีอะไรยิ่งกว่านี้ เลิศเลอยิ่งกว่านี้ จิตก็อยู่กับนั้นเสีย จึงปล่อยไปได้หมดละซี เพราะไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าอันนี้ ปล่อยเข้ามา จิตนี้มีความเลิศเลอมากขึ้นเท่าไร ยิ่งปล่อยเข้ามาๆ ส่วนหยาบปล่อยเข้ามา ส่วนกลาง ส่วนละเอียด มันจะปล่อยของมันเข้ามา ละเอียดที่สุด ทีนี้เลยเข้ามาอยู่ในนี้ พิจารณาตรงนี้อีกที ที่ยังอยู่ตรงนี้ยังไม่หมด พิจารณาตรงนี้ ปล่อยนี้หมดแล้วหมด หมดโดยประการทั้งปวง

การภาวนาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ การประกาศธรรมสอนโลกคราวนี้ เราก็มีภาวนาแฝงๆ กันไป เบื้องต้นยังไม่เท่าไร ตอนท้ายๆ มานี้มีการภาวนาหนุนไปเรื่อยๆ เพื่อให้พี่น้องชาวพุทธเราารู้เรื่องราวของศาสนาพุทธ มันจะประกาศขึ้นในตัว พระพุทธเจ้าวิเศษขนาดไหน เราเห็นวิเศษแค่ไหนก็หยั่งถึงพระพุทธเจ้าๆ แล้ววิเศษเลิศเลอขนาดไหนยิ่งเข้าไปใกล้ชิดติดพันพระพุทธเจ้า พอจำขึ้นแล้วเป็นอันเดียวกันเลย นั่นเห็นไหมละ เป็นอัน

เดียวกันเลย พอจำเท่านั้นละ ไม่ต้องถามพระพุทธเจ้าที่ไหน อ้อ คำเดียวพอ พระพุทธเจ้า
แท้จริงคืออย่างนี้เองๆ นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้น

ที่นี้จิตนี้ ที่เอาความสกปรก ความไร้ค่าไร้ราคา และตัวเป็นภัยนี้ออกหมดแล้ว เป็น
มหาคุณอยู่ในนั้นหมดเลย นี่ละที่ว่าเลิศเลอ ท่านเรียกว่าธรรมธาตุ เลิศเลอสุดขีดแล้วในวง
วิวัฏฐะ คือไม่ใช่สมมุติ จึงให้พากันอบรม อย่าปล่อยเกินไป จิตใจนี้ถูกกิเลสรุ่มล้อมตั้งหน้า
ตั้งหลังอยู่อย่างนั้นตลอด จิตแต่ละดวงๆ ไม่ได้อยู่เป็นอิสระนะ มีแต่เรื่องกิเลสตั้งอยู่
ตลอดเวลา ดิ่งไปนั้นดิ่งไปนี้ ลากไปนั้นลากไปนี้ พอจิตสงบความลากเหล่านั้นก็เบาตัวไป
พอจิตจำเท่านั้น จนกระทั่งพูดแล้วสาธุขึ้นเลย เรียกว่าว่างหมดโลกธาตุนี้แล้ว ไม่มีอะไรมา
ผ่านเลย นั่นละจิตดวงนี้เอง ไม่มีโลก อะไรจะหนาแน่นขนาดไหนก็ตามไม่มีอะไรเข้ามาผ่าน
จิต พอให้ได้รับความกระทบกระเทือนได้เลย เรื่องจิตเป็นอย่างนี้นะ วันนี้เอาแค่นี้ละนะ
ให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน
ได้ที่ www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th